

Ježkovy oči 2016/2017

Vítáme Vás v novém ročníku školního časopisu Ježkovy oči.

Odchodem z desítky se s námi letos loučí Andriy Didyk a Gábina Bačkovská. Na stránkách časopisu se loučí tradičně – svými články. Andriy v sobě objevil radost ze sportovního vyžití a tak se dozvíte jak ke goalballu přišel. Gábina stále nevěděla, o čem napsat. Nakonec se rozhodla, že čtenáře krátce seznámí s rodinným psem Rolem.

Asi uznáte, že by to se dvěma příspěvky byl hodně chudíčký časopis. Stejně jako v některých minulých ročnících nás v tom ovšem spolužáci z nižších tříd nenechali. A tak nakonec předkládáme ke čtení poměrně slušnou sbírku článků, básniček... Přesvědčte se sami.

Příjemné čtení.

Goalball - Andriy Didyk

S goalballem jsem začal přibližně před rokem. Začal jsem tak, že mě tam od nás ze školy přivedla paní vychovatelka Bára Pušová. Protože jsem jel na sportovky, kde jsem musel hrát goalball, ale vůbec jsem nevěděl, jak se hraje. Trénuje mě Jan Bošek, je to nejlepší hráč české ligy. Jednou za měsíc jezdím do Plzně na goalballové soustředění, kde se mi velice líbí a vždycky tam jezdím se svým kamarádem Tomášem Partíkem. Jinak se snažím ještě chodit na tréninky. Pravidelně tam bohužel nechodím, protože se musím hodně učit. Dvakrát jsem hrál českou ligu a občas hraji na dětských turnajích.

Goalball se hraje poslepu, všichni mají na očích klapky. Na hřišti je šest hráčů, naproti sobě jsou dvě branky, vzdálené od sebe 18 metrů. Branky jsou dlouhé 9 metrů, hráči jsou vždycky u branek a klečí. Dospělácký zápas trvá 24 minut a dětský 12 minut. Rozhodčích je několik, brankoví a hlavní. Goalball se hraje na paralympiádě, chtěl bych se tam někdy dostat. Goalball mám hrozně moc rád.

Gábina Bačková - Náš pes Rolo

Máme doma psa Rola. Jsou mu dva roky. Rolo patří mému bratru Jirkovi, ale můžu si s ním hrát i já. Když byl Rolo ještě štěně, rád vše kousal a drápal. Do loňského podzimu jsme ho měli doma, ale on když trochu vyrostl, naučil se vše značkovat. Tak mu bratr pořídil boudu a Rolo bydlí venku. Ven si s ním chodím hrát. Rád mě kouše a oplodňuje mou ruku.

Mám ho moc ráda, ale přála bych si svého psa.

Poetické okénko

Jan Singer

Koník

Ten malý koník, to není poník.
On nerad leží. Celý den skáče a je svěží.
Koníček můj malý, očichal děti, co kolem stály.
Ty ho potom pohladily a na něm se povozily.

Evelína Bláhová

Červenka

Červenka na smrku přesmutně pláče.
To, že má v hnízdečku jediné ptáče.
To ptáčátko je však nevlastní.
Koukněte, co toho jídla sní.
Červeňák larvičku do hnízda nese.
My máme největší mlád'átko v lese.
Červenka nepláče, už jenom jásá.
Když vidí kukačka červenku v lese,
hnedle jí do hnízda vajíčko nese.
Kukačky už to ví po staletí.
Červenky, ty mají moc rády děti.

Slepice

Máme doma slepici,
sehnala si čepici.
Prochází se po ulici,
křičí na nás – uličníci!
Vy nevíte, co je krása,
kdo mě vidí, jenom jásá.

Bára Krčmářová

Kočka

**Ta naše bílá kočka, má modrá očka.
Ráda chytá babočky,
to je něco pro kočky.
V zimě zase chytá vločky,
to dělají rády kočky.**

Evelína Bláhová

Recept na dobrého kamaráda

**Měl by to být moc hodný člověk.
Měl by to být nejlepší ornitolog.
Měl by umět chytat ptáky a dorozumívat se s nimi jejich
řečí.
Měl by mít pochopení pro polovíly a jejich čaromoc.
Měly by ho těšit i mé obrovské sbírky hmyzu, které jsem
nasbírala za celá ta dlouhá léta.
Měl by to být také dobrý zahradník, aby vypěstoval krásné
květiny pro motýly a broučky.
Takového bych si přála!
Jmenoval by se Ptáčkomil sbírkorád.**

Poznámka do žákovské knížky

**Opakovaně začarovává spolužáky v ptáky, kteří nám uletěli
ze školy domů a začarovávala je tak, aby při zkoušení
mluvili (pískali) jen ptačí řečí.**

Co to je třeba cicibé?

Tomáš Hron

Slepice

Naše malá slepice,
ta nás trápí nejvíce.
Je to vážně divný pták,
pořád dělá kokodák.
Kokodáká od rána do večera,
kokodáká jako Kryštof Chábera.

Naše malá slepice,
otvírá nám lednice.
Vyjedla nám skoro každou plechovku,
a kvůli ní teď držíme hladovku.

V lednici zase nic nezbylo,
a já už vážím jen čtyřicet kilo.
Občas ale slepice,
pomáhá mi velice.
Chodí za mě do školy,
píše za mě úkoly...
Kdyby taková nebyla,
už dávno by se smažila.

Kryštof Chábera

Kočky

Naše kočky žijí blaze,
jedna leží na podlaze,
druhá v kytce na terase
a ta třetí z vany leze.
Chtěl bych jejich život žít
a do školy nechodit.

Dopisy Marii Terezii

Letos si připomínáme 300 let od narození zakladatelky povinné školní docházky a jediné císařovny na českém trůnu Marie Terezie. Někteří žáci jí napsali dopis:

Tomáš Hron, 5. ročník

Vážená paní Marie Terezie!

Tímto dopisem bych se rád vyjádřil k vašemu činu, díky kterému teď musíme všichni povinně chodit do školy. Mě osobně na škole baví ta možnost si povídat s kamarády, které jinde moc nevidám. Horší je to ovšem s učením. Některé předměty jako sloh, hudební výchova nebo literatura mě sice docela baví, ale třeba taková přírodověda je pro mě docela peklo. Ne, že by mě nebavila, ale nikdy mi moc nešla, a tak nejhorší věta, kterou můžu ve škole slyšet, je: “Takže, dnes si napíšeme test z přírodovědy.” Sice se na testy učím, ale vždycky přitom nadávám, že za všechno můžete vy. Nechci vás ale moc kritizovat, a tak tento dopis raději tady ukončím, protože kdybych psal ještě dál, asi bych schytl spoustu poznámek, pětěk, ředitelských důtek a já nevím čeho ještě. Mějte se na hřbitově hezky a ještě jednou vám “pěkně děkuji” za založení povinné školní docházky.

Jára Klucho, 9. ročník

Dobrý den!

Paní Terezie píšu vám, protože chci říct, že nejsem moc nadšený, že musím chodit do školy. Jsem rád, že existuje škola, ale mohli bychom se učit jenom číst, psát a počítat. Počítat třeba 60:15, tak to by ještě šlo, ale počítat geometrii - na co mi to bude? Chemie, zeměpis, angličtina, němčina, na co mi tyto předměty budou do života? Já mám rád raději výtvarku, pracovky, přírodopis, dějepis, češtinu, matematiku a hudebku. Slyšel jsem, že váš syn Josef II. povinnou školní docházku prodloužil. Takže jsem takzvaně naštván, ne na vás, ale na vašeho syna Josefa. Proč to nemohl nechat, tak jak to bylo. Vy jste přece zavedla i jiné věci např: označení ulic, zrušení mučení a plno jiných prospěšnějších věcí.

Rád jsem vám napsal, loučí se s vámi Jarda Klucho.

Jaký bych byl učitel - Richard Horák, 8. ročník

Osobně učitelům a učitelkám jejich práci rozhodně nezávidím. Přimět děti k tomu, aby něco dělaly, není jednoduché a myslím, že nikdy nebylo. Myslím právě to, že dětem se mnohdy pracovat nechce, a to je asi nejhorší věc, která se učiteli může stát. Z toho důvodu bych asi nebyl moc dobrým učitelem, protože bych neměl trpělivost poslouchat „já jsem na to zapomněl“ a „já tomu nerozumím“ atd. No a pak se nelze divit, že se z toho nechce nic dělat ani učitelům. Na druhou stranu, když už se učiteli podaří žákům něco dostat do hlavy, tak je učitel rád možná nejenom proto, že už to má konečně za sebou, ale také že pro své žáky něco udělal. I když žáci s toho moc radost nemají a prohlásí něco ve stylu „mně to stejně k ničemu nebude“. Myslím si, že učitelské povolání není vůbec jednoduché.

Školní docházka od Marie Terezie - Jan Singer, 6. ročník

Školní docházku mám rád, ale občas mě nebaví. Nejlepší hodiny jsou matematika, výtvarka, pracovní činnosti, tělesná výchova, hudební výchova. Jsem rád, že mám čas si najít nové kamarády a popovídat si s nimi. Na internátě chodívám na procházky, a když je hokej, zeptám se, jestli se můžu dívat. Baví mě, když mám svůj volný čas. Domácí úkoly jsou těžké, ale mám je raději, než když se musím učit. Když se vrátím domů, vždy se těším na rodiče. Těším se, až budu v PRŠ. Škola je moc hezká, ale těžká.

Matvej Lavrjuk, 6. ročník

Vážená Marie Terezie!

Tímto dopisem se chci zmínit o školní docházce. Na jednu stranu je škola někdy nudná a nezábavná, na druhou stranu jsem rád, že nemusím jako děti před 300 lety pracovat na poli. Co se školních předmětů týče, nemusím informatiku (pochybuji, že víte, co to je, ale rozebírat to v tomto dopisu rozhodně nebudu). Mými oblíbenými předměty jsou čeština a matematika. Na škole je nejlepší to, že si mohu popovídat s kamarády. Někdy, když musím být ve škole půl dne, tak mi trochu vadí. Chtěl bych Vám poděkovat za školní docházku a doufám, že se Vám můj dopis bude líbit. I když pochybuji, že Vám vůbec někdy dojde.

Dárek pro maminku - Marie Kluchová, 8. ročník

V květnu 2016 jsem dostala nápad, co bych mohla dát své mamce k jejím narozeninám, které má 2. července.

Ze začátku jsem sice nevěděla, jestli to byl dobrý nápad, ale pak jsem vlastně přišla na to, že z toho bude mít určitě radost. Tak jsem hned volala tatškovi a poprosila ho, jestli by mi s tím mohl pomoci. Po měsíci jsem se dohodla se svou sestrou Verčou na společné spolupráci na oslavě pro maminku. Verča mi pomohla dárek pro mamku koupit.

1.července jsme sháněli ten dárek a ještě další potřebné věci k tomu. Mamince jsem k narozeninám věnovala zvířátka a byly to malé potkanice. Jedna potkanice se jmenuje Piškotka a má červené oči, hebkou a bílou srst s pískovým hnědým pruhem uprostřed. Mamka jí dala takové jméno, protože vypadá jako piškot. Druhou potkanici mamka pojmenovala Rozinka. Tato potkanice má černé oči, také hebkou a bílou srst, ale tentokrát s černým pruhem uprostřed. Jméno má podle toho, že vypadá jako rozinka. Když jsem jí je ukázala, tak z toho opravdu měla velkou radost.

Piškotku i Rozinku má moc ráda, i když ji holky často hodně zlobí. Když byly malé, tak byly roztomilé a už jim je půl roku, takže jsou větší, ale stále je máme, mamka i naše celá rodina, pořád moc rádi.

Ferdíčkův životopis - Evelína Bláhová, 6. ročník

Dne 12. července roku 2015 asi kolem deváté hodiny večerní u nás zazvonila nějaká paní, že na cestě chytila andulku, která nejspíš někomu uletěla. Té andulce jsme dali jméno Albína, protože byla převážně bíle zbarvená.

Někdy kolem ledna nebo února roku 2016 přišla teta Lenka s nápadem, že neochočenou andulku, která pořád jen vřískala „čiřík, čiřík“, vymění za mladého anduláčka, kterého si ochočíme a naučíme ho mluvit.

Potom dne 3. května 2016 přinesl náš známý ornitolog Zdeněk mladého samečka papouška vlnkovaného, „andulky“, a starou Albínu na oplátku odnesl svému kamarádovi chovateli andulek do chovu. Místo ní přinesl už zmiňovaného anduláčka, kterému jsme dali jméno Ferdíček.

Dnes umí Ferdíček spoustu slov i vět např. „Ferdíčku, ty uličníku, Ahoj, Dobrý den!“ a spoustu dalších.

Nedávno měl dokonce první narozeniny, kterým říkám „vyměňeniny“. Však už z mého vyprávění víte proč.

Koncert skupiny Bran - Filip Stránský, 10. ročník PRŠ

Ve čtvrtek 12. 1. jsme byli v Balbínově Poetické Hospůdce. Šli jsme tam na koncert česko-francouzské skupiny Bran. Byl jsem tam s Danem Klementem, Markétkou Grundzovou, paní vychovatelkou Danielou Horníčkovou a s paní vychovatelkou Petrou Horáčkovou. Ještě před samotným koncertem jsem s Danielou zašel za panem Robertem Fischmannem a Vojtěchem Jindrou, abych se jich zeptal, zda bychom si s Danem mohli po koncertě s nimi zahrát. Řekli, že ano. Pan Fischmann se mě zeptal, jestli umíme písničku Ihala, která je ve finštině. Celý koncert jsem s nimi prozpíval. Po koncertě jsme šli za nimi nahoru na pódium. Připravili nám tam židličky a naladili moji kytaru. Dan hrál na flétnu a já na kytaru. Začali jsme písničkou o vojákov. Pan Fischmann nám ten příběh převyprávěl. Pak jsme hráli vše, co známe, a bylo to úžasné. Pan Tomáš Gertler to nevydržel, vytáhl akordeon a začal s námi hrát. Hráli jsme také písně z jejich alba z roku 2003. Brali nás jako hosty. Zeptal jsem se pana Fischmanna, kolik je mu let. Říkal, že 40. Máme v plánu s Danem natočit CD s jejich písničkami v našem podání. Nazvali bychom to „Filip a Dan – největší hity od Bran“. Rádi bychom to věnovali panu Fischmannovi k narozeninám.

Rock a Metal - Antonín Půkrábek

Rocková a metalová hudba jsou často chápány velmi negativně, lidé si myslí, že svádí k násilí. Ovšem tyto styly hudby ve většině případů dělají naprostý opak; například: 30 seconds To Mars This is war. Zároveň však často, obzvláště u metalu, je tématem to, jací jsou lidé. Rock i metal mají mnoho dalších typů, například Death metal, Punk rock. Tyto styly se docela liší, většinou mají ve jméně něco, co je charakterizuje. Právě Death metal je dobrá ukázka. V Death metalu se samozřejmě zpívá o smrti. Metal i rock jsou spojené často se Satanem. To je vše, co jsem chtěl říct.

Moje rodina - Marie Kluchová

Budu popisovat svoji rodinu. Jmenuji se Marie Kluchová, je mi 14 let a chodím do osmé třídy.

Můj o rok a půl starší bratr se jmenuje Jaroslav Klucho, kterému je 15 let a chodí do deváté třídy. Baví ho malovat různé obrázky a rád pomáhá lidem. Ráda si s ním něco zahraji a mám ho ráda.

Další bratr, kterému je 19 let, se jmenuje Josef Klucho. Ráda si s ním povídám o různých věcech. S tímto bratrem si nejvíce rozumím.

Bratru Dušanovi je 20 let. Teď hledá práci, ale moc se mu nedaří ji najít, a proto chodí jen na brigády do různých obchodů vykládat zboží a dělat další jiné věci.

Bratr Robin pracuje na Chodově v Albertu a je mu 23 let. S bratrem si od malička hodně rozumím.

Mám ještě sestru, a ta se jmenuje Veronika. Je jí 24 let a má dnes tříletou dceru, která se jmenuje po ní. Sestra má už druhé dítě, je to chlapeček, který se narodil 21. 12. 2016 a jmenuje se Sebastián.

Moje maminka se jmenuje stejně jako já a je jí 46 let. Ráda vaří a má nás všechny moc ráda i přesto, že ji občas hodně zlobíme. Otec u nás už nebydlí, ale navštěvuje nás, a když od něj něco potřebujeme, tak se nám snaží vyhovět. Svého otce mám ráda.

Jsem moc ráda, že jsem se mohla narodit právě do této rodiny, a mám ji opravdu moc ráda. I když se občas s někým pohádám, tak si ho stále cením.

Jarda Kluch - ŽIVOTOPIS

Když jsem se narodil, tak jsem vážil 3500 kg. Narodil jsem se v porodnici v Krči, od narození bydlím v Praze.

Dokud jsem byl malý, tak to bylo dobré, ale potom, jak začala škola, tak jsem nadával. Ale už jsem poznal, jak je ta škola užitečná.

**Do 1. třídy jsem chodil na náměstí Míru, do ostatních tříd jsem chodil na Hradčany. Když jsem nastoupil na Hradčany, tak jsem byl na internátě, ale teď už konečně jsem jen v družině. Moje nejoblíbenější předměty ve škole jsou tělocvik, výtvarná výchova a matematika. Nejlepší učitelka je paní Průchová a Výmolová, paní Fazekašová je asi ten nejlepší člověk ve škole. Tato škola je prostě výborná!!!!!!!!!!!!
Teď něco o rodině: Mám 5 sourozenců, jmenují se: Robin, Pepíček, Dušan, Verunka a Mařenka. Teď jsem čerstvě dvojnásobný strýc, mám synovce Sebíka a neteř Verunku. Moje zájmy jsou focení, malování a sport.**

ŽIVOT JE DOBRÝ, KDYŽ SI HO ČLOVĚK VÁŽÍ.